

مهرماه است، تلاشی مجدد برای سال تحصیلی جدید از سوی معلمان ایران، و آغاز تلاؤ فرهنگ اصیل معلمی! اما سؤال اینجاست که معلمی و فرهنگ اصیل معلمی چه می‌گوید و چرا تا این حد در فرهنگ ایرانی مهم و قابل احترام است.

انسانیت در همه ابعاد مادی و معنوی ریشه دارد؛ می‌گوید: در مسیر انسان کامل باش و به‌عنوان یک انسان خود و دیگران را بساز؛ از خودخواهی حذر کن و محیط و بستر مناسب برای بشریت مهیا کن تا بستر رشد و توسعه همگانی ایجاد شود، تا بتوانی به‌عنوان معلم در کنار آن‌ها و همانند آن‌ها آسایش و آرامش داشته باشی.

یک‌طرفه فکر نکن؛ دنیا را محدود نبین و بزرگ فکر کن. وقتی گفتی «من» و «همه چیز فقط برای خودم»، ذهن و فکر و دنیای تو کوچک و محدود می‌شود؛ همه استعدادها بالقوه‌ات را نمی‌توانی به‌کارگیری و نیروهای درونی‌ات در اوج کارایی قرار نمی‌گیرند.

فرهنگ اصیل معلمی ما می‌گوید: این مسیر ابتدال را نرو؛ با من بیا تا هم شکوفا شوی و هم آسایش و آرامش را بیایی. بیا محیط را به معنای حقیقی آن بساز تا همه استعدادها انسان‌ها و محیط‌های بشری را بتوان شکوفا کرد. دیدگاهت را عوض کن تا انسان‌ها را برابر ببینی؛ با استعدادها و توانایی‌های متفاوت. از ردایل دوری کن. با تمام توان و استعداد در راه شکوفایی خود و دیگران قدم بردار. هر چیز خوب مادی و معنوی را در اوج به‌دست آور و هر چیز بد و شر را در این محیط انسانی شناسایی، ریشه‌یابی و ریشه‌کن کن. دائماً آموزش بده و خود نیز بیاموز؛ تربیت کن و خود را بیشتر پرورش ده و به دیگران بی‌اعتنا نباش. معمولاً هر مدرسی، متخصص رشته‌ای است و به‌صورت نظری و کاربردی مطلبی را بیان می‌کند، اما معلم این فرهنگ، اول نشان‌دهنده راه زندگی انسانی به صورت عام است و سپس، رشته‌ای تخصصی به معنای خاص را آموزش می‌دهد. پس، سعی کن الگوی انسانی باشی و خلاف آن فکر و عمل نکنی؛ زیرا اولین ثمره انسانی این فرهنگ معلمی، خود معلم با اخلاق و رفتار معلمی است. از طرف دیگر، به‌جای آنان که از آزمایشگاه دنیا و خطا و آزمون آن، از جنگ‌های جهانی اول و دوم، از جنگ‌های منطقه‌ای، کشوری، قومی، نژادی، فرقه‌ای و همچنین از تبعیض‌ها، جنایات و تجاوزات انسانی و غیره درس نگرفته‌اند، تو عبرت بگیری.

آیا با دیدن این همه پدیده‌ها، تصمیمات اشتباه، اتفاقات، تجارب، آزمایش‌های واقعی و تجربی و عملی، استدلال‌ها، تجزیه و تحلیل‌ها و تفسیرهای گوناگون فردی، سازمانی و کشوری و بین‌المللی و علمی نمی‌توان نتیجه‌گیری کلی کرد و راه حقیقی سعادت را یافت؟

آیا فقط دیدگاه تغییرات مادی برای انسان کافی است؟ توجیهات غیرواقعی و غیرحقیقی مادی قدرت و خودخواهی دیگر بس نیست؟

در مقابل این همه فجایع روزافزون، که نتیجه سلطه خودخواهی و مادی‌گرایی است، چگونه عمل کنیم؟ آیا این راه پایانی دارد؟ این فرهنگ اصیل جواب آن‌ها را می‌داند و نمونه عملی ارائه

زنده باد ماه مهر

دکتر حمید مظاهری

مدرس دانشگاه آزاد اسلامی، واحد تهران جنوب

می‌دهد؛ چه کسی؟ در اوج انسانیت، معلمی که به خاطر شاگرد سرطانی‌اش موهایش را می‌زند و عاشقانه در خدمت او درمی‌آید، معلمی که به خاطر شاگردانش خود را در آتش می‌افکند و یا انسان‌های دیگری که در جامعه ایران کم نیستند و از این چشمه فرهنگی آب می‌نوشند.

فدا شدن معلم و انسان در فرهنگ اصیل معلمی برای انسان‌ها و جامعه بشری معنادار است ولی آیا فدا شدن معلم در فرهنگ مادی امروز، توجیهی دارد؟

خدا را شکر می‌گوییم که در این جامعه به‌دنیا آمده‌ام تا با این فرهنگ آشنا شوم و با آرزوی اینکه جامعه بشری هر چه بیشتر این فرهنگ را بشناسد، می‌گوییم زنده و پاینده باد فرهنگ اصیل معلم!